

Poznań, dnia 12.02.2026 r.

dr hab. inż. Justyna Górna, prof. UEP
Katedra Zarządzania Jakością
Instytut Zarządzania
Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu

Recenzja

pracy doktorskiej Pana mgr. Grzegorza Czapskiego

pt. *„Zarządzanie środkami publicznymi jako element przeciwdziałania bezrobociu wśród młodzieży województwa lubelskiego”*

Podstawą wykonania niniejszej recenzji jest Uchwała nr MWSL/RDN/4/2026 Rady Dyscypliny Naukowej „Nauki o Zarządzaniu i Jakości” Międzynarodowej Wyższej Szkoły Logistyki i Transportu we Wrocławiu z dnia 21 stycznia 2026 roku.

Dziedzina: nauki społeczne **Dyscyplina:** nauki o zarządzaniu i jakości

Promotor: prof. dr hab. inż. h.c. Zbigniew Ciekanowski

Promotor pomocniczy: dr inż. Michał Kruszyński, prof. MWSLiT

Jednostka: Międzynarodowa Wyższa Szkoła Logistyki i Transportu we Wrocławiu

Merytoryczna ocena rozprawy doktorskiej

Przedstawiona do recenzji rozprawa doktorska liczy 300 stron maszynopisu. Obejmuje: streszczenia w języku polskim i angielskim, wstęp, założenia metodologiczne obejmujące cel badań oraz problemy i hipotezy badawcze, szczegółowy opis metodyki, rozdziały teoretyczne oraz rozdział empiryczny, a także zakończenie i bibliografię.

Struktura pracy jest zgodna z wymogami stawianymi rozprawom doktorskim. Układ rozprawy jest logiczny i kompletny zawiera wszystkie wymagane elementy formalne (streszczenia, literaturę), a nazewnictwo rozdziałów wiernie odzwierciedla ich treść. W mojej ocenie taka struktura pracy jest prawidłowa i odpowiednia dla tego rodzaju prac naukowych.

Rozprawa dotyczy bardzo aktualnego i istotnego zagadnienia w dziedzinie nauk społecznych: określenie stopnia w jakim zarządzanie środkami publicznymi przyczyniało się do ograniczania bezrobocia wśród młodzieży a także oszacowanie przyszłych tendencji w tym zakresie na przykładzie w województwie lubelskiego. Wybór problematyki uważam za właściwy, zarówno w wymiarze poznawczym, jak i aplikacyjnym. Temat jest aktualny i o wysokiej doniosłości społeczno-gospodarczej. Autor w przekonujący sposób wykazał, że tematyka ta może być uznana za aktualną i ważną oraz będzie stanowić z pewnością obszar dalszych eksploracji naukowych. Autor identyfikuje **lukę badawczą** polegającą na braku analiz pozwalających ocenić, w jakim stopniu skala, struktura oraz sposób alokacji środków publicznych przekładają się na rzeczywiste ograniczanie bezrobocia młodzieży oraz poprawę jej sytuacji na rynku pracy. Chcąc częściowo wypełnić tę lukę Autor skoncentrował się na zarządzaniu środkami publicznymi jako istotnym i strategicznym elemencie polityki rynku pracy ukierunkowanej na osoby młode.

Rozdział I pracy poświęcony został założeniom metodologicznym.

Cel rozprawy został sformułowany jasno i ambitnie. Głównym celem było określenie stopnia, w jakim zarządzanie środkami publicznymi przyczynia się do ograniczania bezrobocia wśród młodzieży województwa lubelskiego w latach 2014-2024.

Celem poznawczym badań była identyfikacja i wyjaśnienie mechanizmów zarządzania środkami publicznymi przeznaczonymi na przeciwdziałanie bezrobociu młodzieży w latach 2014-2024, a także rozpoznanie instrumentów rynku pracy, które w największym stopniu przyczyniają się do ograniczania bezrobocia wśród osób do 30. roku życia oraz wspierają tworzenie miejsc pracy dla młodych osób.

Celem praktycznym badań było opracowanie rekomendacji dotyczących kształtowania aktywnych i pasywnych mechanizmów przeciwdziałania bezrobociu wśród osób młodych (do

30. roku życia), możliwych do wykorzystania w polityce rynku pracy instytucji publicznych, w celu zwiększenia skuteczności działań podejmowanych wobec tej grupy wiekowej.

W mojej opinii **zostały one prawidłowo sformułowane**, gdyż są logicznie powiązane z celem głównym pracy.

Hipotezy badawcze były zbieżne z celem i dotyczyły:

- **Główna hipoteza badawcza:** zakłada się, że zarządzanie środkami publicznymi w umiarkowanym stopniu przyczynia się do ograniczania bezrobocia wśród młodzieży województwa lubelskiego w latach 2014-2024.

- **Hipotezy szczegółowe:**

1. Przyjmuje się, że w literaturze przedmiotu bezrobocie młodzieży postrzegane jest jako zjawisko wieloczynnikowe, wymagające wsparcia ze strony państwa poprzez wykorzystanie i odpowiednie zarządzanie środkami publicznymi.
2. Zakłada się, że bezrobocie wśród młodzieży w województwie lubelskim w latach 2014-2024 charakteryzowało się wyższym natężeniem niż w wielu innych regionach kraju.
3. Przypuszcza się, że w województwie lubelskim w latach 2014-2024 wykorzystywano zróżnicowane instrumenty finansowane ze środków publicznych w celu ograniczania bezrobocia młodzieży.
4. Zakłada się, że respondenci oraz eksperci rynku pracy ocenili wpływ zarządzania środkami publicznymi na ograniczanie bezrobocia młodzieży jako umiarkowany.

Hipotezy szczegółowe są w większości poprawnie sformułowane, jednak **pierwsza w mojej ocenie jest niepoprawna**. Hipotezy powinny dotyczyć zjawisk empirycznych, a nie interpretacji literatury. **Pozostałe są zgodne z metodologią nauk społecznych** i nadają się do weryfikacji na podstawie danych i badań własnych. Należy wskazać drobne uchybienie, źle skonstruowano pod względem stylistycznym jeden z problemów szczegółowych (strona 22), który brzmi: *Jakie instrumenty oraz źródła finansowania środków publicznych były wykorzystywane w województwie lubelskim w latach 2014-2024 w celu ograniczania bezrobocia młodzieży i w jaki sposób były nimi zarządzane?* Powinno być: *Jakie instrumenty oraz źródła finansowania środków publicznych były wykorzystywane w województwie*

lubelskim w latach 2014-2024 w celu ograniczenia bezrobocia młodzieży i w jaki sposób nimi zarządzano?

Reasumując, Autor przedstawia uzasadnienie wyboru tematu, jasno formułuje cel główny i cele pomocnicze, a także określa problemy badawcze oraz odpowiadające im hipotezy. Ważnym atutem jest szczegółowe opisanie procedury badawczej, obejmującej wykorzystanie zarówno metod ilościowych (ankieta), jak i jakościowych (wywiady pogłębione). Rozdział ukazuje dojrzałe podejście do procesu badawczego, a operacjonalizacja zmiennych oraz precyzyjne określenie wskaźników stanowią niewątpliwie walor merytoryczny pracy.

Rozdział II stanowi rozbudowaną część teoretyczną pracy, w której autor podejmuje próbę kompleksowego omówienia zagadnień związanych z rynkiem pracy, bezrobociem oraz rolą państwa w zarządzaniu interwencjami publicznymi. W dużej mierze udało się stworzyć szerokie tło teoretyczne, jednak rozdział boryka się z kilkoma istotnymi słabościami, które wpływają na jego przejrzystość i spójność argumentacyjną. Przede wszystkim rozdział jest nadmiernie obszerny, co samo w sobie nie stanowi wady, lecz w wielu miejscach Autor prezentuje treści, które wykraczają poza potrzeby i cele badawcze pracy. Zawarte są przekrojowe opisy historii bezrobocia w Polsce (np. okres międzywojenny, COP, transformacja ustrojowa), liczne klasyfikacje i opisy definicji bezrobocia według różnych instytucji, szczegółowe zestawienia rodzajów bezrobocia oraz statystyki makroekonomiczne niezwiązane bezpośrednio z młodzieżą czy regionem lubelskim. W efekcie rozdział ten stanowi duży wolumen informacji, które – choć poprawne merytorycznie – nie zawsze wspierają główny cel rozdziału: ukazanie teoretycznych podstaw zarządzania środkami publicznymi wobec młodych bezrobotnych. Momentami odnosi się wrażenie, że Autor bardziej stara się wyczerpać literaturę tematu niż stworzyć spójny, logiczny i ukierunkowany teoretycznie fundament dla późniejszych analiz. Kolejnym mankamentem jest niedostateczne wyeksponowanie perspektywy zarządzania publicznego. Chociaż rozdział zawiera poprawne definicje i wskazuje na rolę państwa oraz znaczenie procesów decyzyjnych w polityce rynku pracy, brakuje odwołań do współczesnych koncepcji zarządzania publicznego, takich jak: Governance, Public Value, New Public Management, New Public Governance czy Co-governance. Tymczasem to właśnie te podejścia najlepiej wyjaśniają mechanizmy zarządzania

środkami publicznymi w nowoczesnych systemach polityki społecznej. Rozdział koncentruje się raczej na ekonomicznej i socjologicznej charakterystyce bezrobocia niż na zarządczych implikacjach interwencji publicznych, co osłabia jego użyteczność względem zasadniczego tematu pracy. Warto również wskazać, że część teorii jest opisowa, a nie analityczna. Autor przedstawia liczne klasyfikacje rodzajów bezrobocia (strukturalne, cykliczne, sezonowe, technologiczne itp.) oraz ich przyczyny i skutki, jednak rzadziej podejmuje próbę powiązania tych treści z problemem młodzieży jako specyficznej grupy ryzyka czy z zarządzaniem środkami publicznymi. Tym samym odbiorca nie zawsze widzi, dlaczego dana część teorii znajduje się w rozdziale. Brakuje też wyraźnego podsumowania, które syntetyzowałoby dane i prowadziłoby do logicznego mostu między teorią a badaniami empirycznymi.

Na plus należy zaliczyć to, że rozdział jest bogato udokumentowany, oparty na licznych źródłach, a Autor potrafi przedstawić złożoność rynku pracy oraz istotę bezrobocia młodzieży jako problemu społeczno-gospodarczego. Wskazuje również na wieloczynnikowy charakter bezrobocia i podkreśla konieczność interwencji państwa, co jest bezpośrednio związane z tematyką pracy.

Reasumując, rozdział II jest merytorycznie poprawny i bardzo obszerny, ale wymagałby silniejszego uporządkowania, skrócenia i większego ukierunkowania na aspekt zarządzania publicznego. Jego obecna forma pokazuje imponującą wiedzę Autora, lecz utrudnia uchwycenie kluczowego przesłania i osłabia funkcję rozdziału jako spójnej podstawy teoretycznej dla dalszych analiz.

Rozdział III stanowi rzetelną i obszerną analizę statystyczną dotyczącą skali, dynamiki oraz struktury bezrobocia młodzieży w Polsce i w województwie lubelskim. Autor poprawnie prezentuje kluczowe mierniki bezrobocia, różnice metodologiczne między definicjami stosowanymi przez GUS, BAEL, Eurostat i MOP, a także szczegółowo omawia zmienność wskaźników w latach 2014–2024. Na uwagę zasługuje konsekwentne wykorzystanie danych instytucjonalnych, dzięki czemu rozdział dostarcza mocnego empirycznego tła dla dalszych analiz. Autor wyraźnie pokazuje, że województwo lubelskie charakteryzuje się ponadprzeciętnym natężeniem bezrobocia młodych oraz niekorzystnymi uwarunkowaniami rynku pracy, takimi jak ograniczona liczba ofert pracy czy wysoki udział osób długotrwale

bezrobotnych. W warstwie merytorycznej rozdział jest przygotowany starannie i prezentuje szerokie spektrum danych, jednak jego słabszą stroną jest momentami zbyt duża opisowość i rozproszenie faktów, co może utrudniać uchwycenie najważniejszych wniosków. Liczne zestawienia, historyczne dane i obszernie klasyfikacje statystyczne byłyby bardziej przejrzyste, gdyby zostały uzupełnione o syntetyzujące podsumowania. W kilku miejscach przydałoby się także mocniejsze powiązanie wyników z głównym tematem pracy, czyli zarządzaniem środkami publicznymi.

Pomimo tych drobnych mankamentów rozdział III należy ocenić pozytywnie. Jest on dopracowany, bogaty w dane i wyraźnie podkreśla specyfikę regionu, co stanowi solidną podstawę dla analizy instrumentów wsparcia omówionych w kolejnych częściach dysertacji.

Rozdział IV stanowi jeden z kluczowych elementów dysertacji, ponieważ koncentruje się na praktycznym wymiarze zarządzania środkami publicznymi w województwie lubelskim oraz na realnych działaniach podejmowanych wobec młodzieży zagrożonej bezrobociem. Autor przeprowadził szeroką i wielowymiarową analizę, obejmującą charakterystykę regionu, rolę Funduszu Pracy, znaczenie Europejskiego Funduszu Społecznego, funkcjonowanie programów instytucjonalnych, a także ocenę sytuacji młodych na lokalnym rynku pracy. Na szczególne uznanie zasługuje umiejętne połączenie danych statystycznych, wskaźników finansowych oraz interpretacji instytucjonalnej, co pozwala czytelnikowi zrozumieć zarówno skalę problemu, jak i kontekst społeczno-gospodarczy regionu. Autor rzetelnie wskazuje, że województwo lubelskie wykazuje najwyższy w Polsce udział młodych bezrobotnych (27,7%), co czyni region szczególnie wymagającym pod względem interwencji publicznych. Bardzo cenne są również analizy dotyczące efektywności Funduszu Pracy oraz programów finansowanych z EFS, w tym przedstawienie liczby beneficjentów, kosztów wsparcia i struktury instrumentów aktywizacyjnych. Rozdział wyróżnia się bogactwem materiału empirycznego i poprawnie wskazuje, że skuteczność działań publicznych w regionie jest umiarkowana, a efekty zależą m.in. od rodzaju zastosowanego instrumentu, lokalnej sytuacji gospodarczej oraz jakości wdrażania działań przez instytucje rynku pracy. Mocną stroną jest również uwzględnienie uwarunkowań regionalnych, takich jak niski poziom urbanizacji, duży udział rolnictwa, niska dynamika tworzenia miejsc pracy i wysokie obciążenie demograficzne — te

elementy stanowią dobre tło interpretacyjne dla analizy polityk publicznych. Jedynym słabszym elementem jest momentami zbyt obszerne przedstawienie danych, co niekiedy utrudnia dostrzeżenie najważniejszych wniosków. W kilku miejscach przydałaby się bardziej syntetyczna prezentacja kluczowych zależności oraz mocniejsze podkreślenie rekomendacji wynikających z analizy.

Reasumując, rozdział IV został przygotowany rzetelnie, merytorycznie i z bardzo dobrym wykorzystaniem źródeł danych. Dostarcza pogłębionego obrazu mechanizmów zarządzania środkami publicznymi w regionie i stanowi solidną podstawę do formułowania końcowych wniosków w dysertacji.

Rozdział V stanowi kluczowy element części empirycznej dysertacji i obejmuje analizę wyników badań własnych Autora. W warstwie merytorycznej rozdział prezentuje szeroki i bogaty materiał badawczy, zarówno ilościowy (ankieta wśród bezrobotnej młodzieży), jak i jakościowy (wywiady z dyrektorami powiatowych urzędów pracy). Analizy są rozbudowane, poprawnie zinterpretowane i zawierają wiele cennych obserwacji dotyczących zachowań młodych bezrobotnych, korzystania z instrumentów rynku pracy, ocen działalności urzędów pracy oraz barier aktywizacji zawodowej. Mimo wysokiej wartości empirycznej, rozdział posiada **mankament metodologiczny**. Autor nie odnosi wyników badań do hipotez postawionych w rozdziale I, co znacząco osłabia logikę całej konstrukcji badawczej. Hipotezy – zarówno główna, jak i szczegółowe – zostały wyraźnie określone w pierwszym rozdziale, a ich weryfikacja powinna stanowić podstawę interpretacji wyników. Autor **nie uwypuklił żadnej** z hipotez szczegółowych w konkretnych miejscach dysertacji, w których przedstawiał analizę danych i wyniki badań empirycznych, mimo że to właśnie one miały porządkować logiczną strukturę pytań badawczych i prowadzić do empirycznej odpowiedzi na postawione problemy. Zamiast tego, interpretacje odnoszą się głównie do opisowych fragmentów danych, tendencji statystycznych oraz komentarzy uzupełniających. Dopiero w zakończeniu pracy Autor odnosi się do postawionych hipotez. Niezależnie od tego istotnego braku, sam materiał badawczy został opracowany rzetelnie. Wyniki ankiet i wywiadów są szczegółowe, przedstawione z wykorzystaniem odpowiednich narzędzi statystycznych oraz wzbogacone interpretacjami ekspertów. Autor trafnie identyfikuje takie problemy jak: niska gotowość młodych do zmiany

miejsca zamieszkania, niewystarczające dopasowanie kwalifikacji, bierność części młodych bezrobotnych czy ograniczona liczba ofert pracy w regionie.

Rozdział V należy ocenić jako merytorycznie bogaty, poprawnie opracowany i wartościowy w warstwie empirycznej, ale jednocześnie osłabiony brakiem wyraźnego odniesienia wyników badań do postawionej czwartej hipotezy szczegółowej, która odnosiła się do wyników badań własnych.

Za mocne strony dysertacji uważam:

1. Ciekawą, aktualną i wartościową tematykę podjętych badań.
2. Przeprowadzenie przez Doktoranta badań własnych, które wskazują na jego umiejętność w zakresie prowadzenia badań naukowych i analizy uzyskanych wyników. Autor przeprowadził badania ankietowe (367 respondentów), wywiady z dyrektorami PUP, analizy statystyczne danych GUS, MRiPS, WUP, analizę trendów oraz prognozę ARIMA dla bezrobocia młodzieży i wydatków FP na lata 2025–2029. Tak szeroka triangulacja metod wzmacnia wiarygodność wyników.
3. Szeroki i rzetelny przegląd literatury oraz kontekst teoretyczny - dysertacja zawiera bogatą część teoretyczną obejmującą rynek pracy, bezrobocie, przyczyny i skutki bezrobocia, definicje krajowe i międzynarodowe oraz przegląd instrumentów polityki zatrudnienia. Rozdziały II i III są dobrze udokumentowane źródłowo .
4. Rzetelna analiza regionalna województwa lubelskiego - Autor trafnie ukazuje znaczenie uwarunkowań lokalnych: rolniczy charakter regionu, niski poziom przedsiębiorczości, ograniczoną liczbę ofert pracy oraz niską urbanizację, co wpływa na skalę bezrobocia młodych .
5. Wysoki poziom szczegółowości analizy instrumentów rynku pracy - rozdział IV zawiera bardzo rozbudowaną diagnozę zarządzania środkami publicznymi: Funduszu Pracy, EFS/POWER oraz programów instytucjonalnych. Ujęto strukturę wydatków, liczbę beneficjentów i efektywność poszczególnych instrumentów.

6. Obecność rekomendacji o charakterze aplikacyjnym - w pracy znajdują się praktyczne wnioski dotyczące poprawy zarządzania środkami publicznymi, indywidualizacji wsparcia, zwiększenia trwałości efektów.

Oryginalność wyników i ich znaczenie

Badania przeprowadzone przez mgra Grzegorza Czapskiego należy ocenić jako oryginalne i nowatorskie. Przeprowadzone badania wypełniają istotną lukę badawczą. Wyniki dysertacji cechują się oryginalnym ujęciem regionalnym, obejmującym wieloaspektową analizę bezrobocia młodzieży w województwie lubelskim oraz ocenę skuteczności zarządzania środkami publicznymi, co dotąd było słabo rozpoznane w literaturze. Autor łączy dane statystyczne, badania ankietowe i wywiady eksperckie, a także wykorzystuje model ARIMA do prognozowania przyszłych trendów, co zwiększa nowatorski charakter pracy. Znaczenie wyników ma wymiar zarówno praktyczny, ponieważ dostarcza rekomendacji dla instytucji rynku pracy, jak i naukowy, uzupełniając lukę badawczą dotyczącą efektywności środków publicznych kierowanych do młodzieży w regionach o niekorzystnych uwarunkowaniach społeczno-gospodarczych.

Ocena materiału ilustracyjnego, języka i stylu pracy oraz źródeł informacji

Rozprawa została napisana językiem naukowym, zrozumiałym i precyzyjnym. Styl jest rzeczowy i klarowny, Autor dba o wyjaśnienie terminów i kontekstu. Strona redakcyjna jest na wysokim poziomie. Układ tekstu, tabel i rycin jest czytelny.

Praca zawiera bardzo obszerny materiał ilustracyjny — liczne tabele, wykresy oraz rysunki — które w większości są poprawnie dobrane i wspierają analizę empiryczną. Materiał jest różnorodny i odzwierciedla zarówno dane statystyczne, jak i wyniki badań własnych. Jednak w niektórych miejscach występuje nadmiarowość grafik, co może utrudniać płynny odbiór treści. Zbędnie przedstawiano takie same dane zarówno w tabeli jak i na wykresie, dotyczące m.in.:

- stopy bezrobocia w tabeli 4 i na wykresie 2 - strona 48;
- liczby zatrudnionych w tabeli 9 i na wykresie 3 – strona 73-74;

- wskaźnika zatrudnienia w tabeli 10 i na wykresie 4 – strona 74-75.

Bibliografia jest bardzo obszerna i obejmuje szeroki zakres materiałów: publikacje naukowe, raporty instytucji publicznych, akty prawne, statystyki GUS i MRiPS oraz liczne źródła internetowe. Zastosowane źródła są aktualne, wiarygodne i dobrze odzwierciedlają specyfikę problematyki rynku pracy i zarządzania publicznego.

Błędy i uchybienia merytoryczne

Błędy i uchybienia merytoryczne zostały wskazane szczegółowo w części niniejszej recenzji poświęconej ocenie merytorycznej pracy. Ponadto należy wskazać pewne słabości dysertacji do których prosiłabym, aby Autor odniósł się również podczas dyskusji:

1. W pracy nie ma odniesień do badań międzynarodowych – praca zyskałaby gdyby Autor odniósł się do przykładów UE, zwłaszcza krajów o niskim bezrobociu młodych.
2. Brak krytycznej dyskusji o trwałości efektów staży i dotacji – literatura przedmiotu wskazuje, że instrumenty te często prowadzą do efektów krótkookresowych.
3. Autor w sposób skrótowy opisał model ARIMA, nie pojawiają się w pracy kluczowe miary służące do oceny jakości prognozy (RMSE- Root Mean Square Error, MAPE- Mean Absolute Percentage Error, MAE- Mean Absolute Error). Bez tych wskaźników nie można zweryfikować czy prognoza jest wiarygodna, ma odpowiednią dokładność, nie cechuje się wysokim błędem procentowym a przewidywane wartości nie odbiegają znacząco od rzeczywistych trendów. W konsekwencji prognoza przedstawiona w pracy ma charakter deklaracyjny, a nie zweryfikowany statystycznie.

Uwagi poczynione w części niniejszej recenzji poświęconej ocenie merytorycznej dysertacji oraz powyższe nie dyskwalifikują pracy, lecz wskazują kierunki jej ulepszenia.

Spełnienie wymagań formalnych (Ustawa PSWiN)

Rozprawa doktorska mgra Grzegorza Czapskiego została przygotowana zgodnie z wymogami formalnymi określonymi w ustawie z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (PSWiN).

Konkluzja końcowa

W mojej ocenie praca mgra Grzegorza Czapskiego *Zarządzanie środkami publicznymi jako element przeciwdziałania bezrobociu wśród młodzieży województwa lubelskiego*, przygotowana pod kierunkiem Pana prof. dr hab. inż. h.c. Zbigniewa Ciekankowskiego i Pana dr inż. Michała Kruszyńskiego, prof. MWSLiT (pełniącego funkcję promotora pomocniczego) w pełni spełnia wymogi określone w Ustawie z dnia 20 lipca 2018 roku Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, ponieważ:

- po pierwsze – stanowi oryginalne osiągnięcie w dziedzinie nauk społecznych, w dyscyplinie nauki o zarządzaniu i jakości. Doktorant trafnie sformułował oraz rozwiązał ważny i aktualny problem, właściwie dokonując wyboru metodyki badań empirycznych na podstawie rzetelnie przygotowanej części teoretyczno-poznawczej rozprawy, a przedstawione w recenzji kwestie dyskusyjne nie umniejszają w istotny sposób wartości rozprawy doktorskiej. Mogą one stanowić punkt wyjścia do dalszych badań i doskonalenia własnego warsztatu naukowego.
- po drugie – Pan mgr Grzegorz Czapski wykazał, że dysponuje odpowiednią wiedzą teoretyczną oraz potrafi właściwie sformułować problem naukowy. Autor udowodnił także, że potrafi samodzielnie formułować wnioski i dokonywać syntezy zgromadzonego materiału badawczego.
- po trzecie – rozprawa doktorska spełnia także wymogi formalne stawiane tego typu pracom. Została ona napisana z należytą starannością i poprawnie opracowana graficznie.
- po czwarte - Autor wykazał się dojrzałością naukową i przygotowaniem do samodzielnej pracy badawczej. Przedłożona praca stanowi kompletne opracowanie o walorach zarówno naukowych, jak i praktycznych (rekomendacje).

W świetle powyższych uwag wyrażam opinię, że praca mgra Grzegorza Czapskiego pt. *Zarządzanie środkami publicznymi jako element przeciwdziałania bezrobociu wśród*

młodzieży województwa lubelskiego odpowiada wymogom rozprawy doktorskiej. Wnoszę zatem o dopuszczenie do publicznej obrony i do nadania Panu mgr Grzegorzowi Czapskiemu stopnia doktora w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki o zarządzaniu i jakości.

dr hab. inż. Justyna Górna, prof. UEP

12.02.2026